

- Avic -

El meu avi em feia riure,
Quan jo estava preocupada,
amb un compte o una abraçada,
jo em sentia estimada.

Tenia les mans plenes d'histories,
ees ulls bells com el mar,
em deia "sigues valenta a la vida,
no deixis mai de somiar

Ara la seva cadira es buida,
ningú omple el seu forat,
des somriures i ees bromes,
que creava al teu costat.

Cada cop que miro el cel,
se que em cuides des d'aquí,
potser és el cicle de la vida,
jo segueixo el teu camí.

El meu avi no ha marxat del tot,
viu en el meu pensament,
en la forca que m'ha regalat,
i en el seu amor etern.

I gins aquí ee meu poema,
momes volia recordar,
que cada dia que passa,
el trobo més a saltar.

✓ ↑